

Självbiografi

Där satt den. Lirkade med fingrar

stela. Låg så med ändan upp en

go stund. Det var värt varje ögonblick

av frustration. Glömde se sig om

så märkbart annorlunda,

formen symmetrisk färgen

skiftande. Nu vändes kropp mot rum

scannade av. Ingen där. Inga ljud

hördes. Lade sig på rygg. Furorna

luktade. Låste alla dörrar.

Skulle skänkas 30 minuter. Var tvungen

att blunda sig igenom det. Budskapet

tydligt.

När ögonlocket stängdes slogs hon

av tanken på framtiden utan vetskapen.

Det skulle tagit något år. Tvingats blunda.

Vistas i enskilda rum. Föda barn. Blunda.

Hon såg sig själv tveka. I stegen i de upphettade

sommardagarna i Stockholm. Den rutiga

klänningen med skärp. Psykoterapeutens

väg. Drömmarna. Kampen den eviga

i speglingen hos de andra. Fru åt honom. Åt

han den store.

Samtidigt. Högtidligt. Varmt. Men

alltid hans aldrig

hennes. Det hade blivit ljuvligt vackert.

med ens drogs skärpet åt. Så kvavt. Andning

tung. Hon såg glipan där i skimret mellan

fingrarna som lyfte oss mot luft. Hon kunde

inte vistas där. I de där mörka rummen. Där

framtiden skulle innebära att lyfta fram en man

i en sådan där porträttbild från 1800-talet.

Allvarliga män med allvarsamma miner. I

sina plikter. Anfäders tunga biblar som ett

mörker längst in. Inlåst.

Det var så tydligt nu. Svanen låg i golvet
och den försiktiga tillförsikten lät armarna
forma sig runt kroppen. Meningen som den
mening som den blev spred sig längs med
hela kroppen likt en suck. Sitt livs tydligaste
andning.

Blicken sökte verkligheten. Kroppen skakade
av tillförsikt. Ovanan klädde åter rummet
men tanken mötte ingen känsla. Sorgens
bokstav satt så ensam avklädd. Hon var
kanske framme.

Från köket sprakade kaminen. Hon skulle
ringa till Tomas nu. Tacka honom. För vad
visste hon inte ännu. Det är klart hon inte
var spåkula. Men det var alltid något hon
vädrat. Som när hon drömde mardrömmar
om att pojkvännen hade sex med en annan
man. Allt kändes.

något med luktsinnet. Något

alltid vädrat. Varginnan. Djuret. Den

unkna lukten av en människa som inte

riktigt står på egna ben. Den själv inte

var men skulle bli. Den

tänkt att vara.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten